

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

לפני כבוד השופט, סגן הנשיא אליהו בכר

תובעת

אתי כרייף
ע"י ב"כ עו"ד עמית חדד ו/או נועה מילשטיין ו/או
סוזאנה יעקבי

נגד

נתבעים

1. הדס שטייף
- ע"י ב"כ עו"ד דוד זילברבוים ו/או יוחאי שפירא ו/או נעם טל
2. יוליוס רוזנברג
- ע"י ב"כ עו"ד משה שפירא ו/או רוני אלוני סדובניק ו/או אבי קרוצברג ו/או דפנה פלר
3. מדינת ישראל
4. משרד הביטחון גלי צה"ל
5. משטרת ישראל
- שלושתם ע"י ב"כ עו"ד חנה לנדאו ו/או קובי דוידוביץ ו/או מאיה חדד מפמ"מ (אזרחי) ופמת"א (אזרחי)

פסק דין

- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
1. לפני בקשת הנתבעים לסילוק על הסף של התביעה בטענות סף שונות, ובפרט מחמת התיישנות העילה על פי חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א – 1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות") ומחמת השתק ומניעות.
- הרקע בתמצית**
2. עניינה של התביעה בפרשה במרכזה נחשדה התובעת, שופטת בדימוס, במתן טובות הנאה לעו"ד אפי נווה, אז ראש לשכת עורכי הדין, כדי לקדם את עניינה בוועדה למינוי שופטים.
3. הנתבעת 1, גב' הדס שטייף, היא עיתונאית העובדת בין היתר ככתבת לענייני משטרה בנתבעת 4 – תחנת הרדיו גלי צה"ל. הנתבע 2, מר יוליוס רוזנברג, הוא מומחה אבטחה. הנתבעת 3 היא מדינת ישראל, והנתבעת 5 היא משטרת ישראל – שחקרה את התובעת במסגרת הפרשה.
4. בתמצית, על פי טענות הצדדים ולצורך הבנת הרקע לתביעה דנן, בין עו"ד נווה ובין אישתו לשעבר – גב' חני נווה, התנהלו הליכי גירושין. בביתם המשותף נותרו מכשירי טלפון סלולאריים ישנים בהם השתמש בעבר עו"ד נווה (להלן: "המכשירים" או "מכשירי הטלפון"). בסביבות חודש דצמבר 2018 גב' נווה העבירה את המכשירים לנתבעת 1, לטענתן בשל רצונה של גב' נווה למצוא בהם חומרים שיסייעו לגב' נווה בסכסוך הגירושין. הנתבעת 1 נעזרה בנתבע 2 לצורך פתיחת המכשירים וחשיפת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

- 1 החומרים שבהם, כשאז התגלה שבמכשירים קיימות בין היתר תכתובות בין התובעת ובין עו"ד נווה,
2 מהן עולה לכאורה שהתקיימה ביניהם מערכת יחסים אינטימית, בין היתר בתקופה בה התובעת
3 ביקשה להתמנות לתפקיד שיפוטי, בעוד עו"ד נווה מכהן כיו"ר לשכת עוה"ד ומעורב במינויה תוך
4 הסתרת הקשר ביניהם. כמו כן לכאורה נתגלו פרשות נוספות המעלות חשד לניצול מעמדו של עו"ד
5 נווה ומקימות חשד לשוחד ו/או מרמה והפרת אמונים. כשגילתה הנתבעת 1 את המשתקף מהחומרים
6 שנמצאו היא דיווחה על כך למפקד גל"צ, מר שמעון אלקבץ, והוקם צוות עיתונאים בתחנה שבדקו
7 את החומרים. בסופו של יום בהתייעצות עם הייעוץ המשפטי בגל"צ, ולאחר שיחה עם בכירי
8 הפרקליטות, העבירה הנתבעת 1 את החומרים למשטרת ישראל כיוון שעלה מהם חשד למעשים
9 פלילים ועבירות בהליך מינוי שופטים בישראל (יצוין כי בין הצדדים מחלוקות עובדתיות מסוימות
10 בעניין הרקע לדברים כגון כיצד נפרצו מכשירי הטלפון, אך הן אינן רלוונטיות לשלב זה של ההליך).
- 11 בעקבות מסירת החומרים לרשויות החקירה, בוצעו ע"י המשטרה פעולות חקירה ובדיקה שונות,
12 לרבות חקירת הנתבעים 1-2 והגב' נווה, שאף ניתנה להם חסינות מהגשת כתב אישום בשל הצורך
13 לקבל את מלוא הראיות שהושגו לכאורה בעבירה ותוך פגיעה בפרטיות, בשל החשדות החמורים שעלו
14 באותה עת כלפי עו"ד נווה והתובעת והאינטרס הציבורי בבירור. ביום 16.1.2019 נעצרה התובעת
15 ונחקרה. במהלך חקירתה מחקה התובעת תכתובות מהטלפון הנייד שלה, ועל כך נחשדה גם בהשמדת
16 ראיה.
- 17 5. ביום 3.12.2019 התקבלה החלטה בעניין תיק החקירה. הוחלט לשקול להעמיד לדין, בכפוף
18 לשימוע, את התובעת בעבירות של מתן שוחד והשמדת ראיה, ואת עו"ד נווה בעבירות של לקיחת
19 שוחד ומרמה והפרת אמונים. מהודעת הדוברות בקשר עם כתב החשדות עולה בתמצית שבתמצית –
20 אשר לעבירה של מתן שוחד: כי התובעת עודדה, טיפחה והידקה את הקשר הפלרטטני עם עו"ד נווה,
21 קיימה עימו מפגש אינטימי בעיצומו של הליך מינויה לשיפוט, בין היתר כדי להטותו לכאורה למשוא
22 פנים כלפיה או בעד השפעתו על גורמים בהקשר למינוי שופטים. בד בבד עם טיפוח הקשר האינטימי
23 ביניהם, ביקשה ממנו במספר רב של הזדמנויות לפעול ולהתערב בעניינה ולקדם את בחירתה לשיפוט,
24 באופן שדרך את הדברים זה בזה; אשר לעבירה של השמדת ראיה: בינואר 2019 התובעת נחקרה
25 לראשונה באזהרה במשרדי יאח"ה, וניצלה את אמון החוקרים ובהיותה בחדר החקירות מחקה
26 ממכשיר הטלפון התכתובות שהוחלפו בוואטסאפ בינה לבין חבר הוועדה לבחירת שופטים, בודעה
27 שהן עשויות להיות דרושות כראיה בחקירה המתנהלת נגדה (ר' הודעת הדוברות - נספח 3 לכתב ההגנה
28 של הנתבעת 1).
- 29 6. בספטמבר 2020 התקיים שימוע בעניינה של התובעת. לאחר שמיעת הטיעונים וקיום מספר
30 דיונים, ביום 21.3.2021 ניתנה החלטת המשנה לפרקליט המדינה (עניינים פליליים) בעניינה של
31 התובעת (להלן גם: "החלטת הגניזה"). הוחלט על גניזת התיק הפלילי בעבירת השוחד בהעדר סיכוי
32 סביר להרשעה, וזאת על אף ממצאים עובדתיים קשים שעלו מהחקירה העולים לכאורה כדי מעשים
33 פליליים. בין היתר נקבע כי הראיות היחידות שגיבשו את החשדות נגד נווה וכרייף שהובילו לפתיחת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

1 החקירה הופקו לכאורה תוך ביצוע עבירות פליליות של חדירה לחומר מחשב ופגיעה בפרטיות, ולא
2 יהיה זה הוגן לעשות שימוש בראיות שמקורן בפגיעה קשה בפרטיות ובזכויות של עו"ד נווה, כשבתוך
3 כך קיים ספק של ממש אם בית המשפט היה מכשיר את הראיות הנגזרות שהושגו בהמשך החקירה.
4 יצוין כי החלטת הגניזה התייחסה גם לטענות התובעת לעניין הפגמים המנהליים שנפלו בהתנהלות
5 רשיות החקירה ובכלל זה הצורך בקבלת אישור היועמ"ש לפתיחה בחקירה והתייעצות עם נציב
6 שירות המדינה.

7 7. ביום 27.7.2022 הוגשה התובענה דנן במסגרתה טוענת התובעת לנזקים כבדים שנגרמו לה על
8 ידי הנתבעים, בעקבות נטילה שלא כדין ופריצה למכשירי הטלפון הניידים של עו"ד נווה ועיון והפצה
9 ברבים של התכתובות הפרטיות בינה ובין עו"ד נווה. מעשים אלו, כך נטען, פגעו אנושות בפרטיותה
10 והובילו לניהול הליך פלילי פגום ובררני נגדה, שנפתח בקול תרועה רמה בליווי הד תקשורת בלתי
11 מידתי, ולימים הסתיים בלא כלום. התובעת טענה כי הנתבעים 1-2 פגעו בפרטיותה ונהגו כלפיה
12 ברשלנות ובהפרת חובה חקוקה של חוק הגנת הפרטיות וחוק המחשבים; כי הנתבעת 4 – תחנת גלי
13 צה"ל אחראית כלפיה באחריות שילוחית למעשי הנתבעת 1; וכי הנתבעת 5 – משטרת ישראל,
14 אחראית כלפיה כיוון שניהלה נגדה הליך פלילי פגום על יסוד ראיות בלתי קבילות שהושגו בעבירה.

15 8. הנתבעים מכחישים את טענות התביעה ובכלל זה את הטענה כי הטלפונים נפרצו שלא כדין,
16 כי פרטיות התובעת נפגעה וכי החקירה נגדה נוהלה שלא כדין, ועמדו על האינטרס הציבורי בבירור
17 הפרשה החמורה ובחשיפת הפגמים שנפלו בהליך מינויה של התובעת לתפקיד שיפוטי.

18 9. יצוין שכיוון שהחלטה דנן עוסקת בטענות הסף, לא מצאתי מקום לפרט את טענות הצדדים
19 לגופו של עניין מעבר לצורך.

20 השתלשלות התובענה בתמצית

21 10. כתב התביעה, שהוגש כאמור ביום 27.7.2022, מצרף ומפנה לחומרים מתיק החקירה, עליהם
22 הוטל צו איסור פרסום. בד בבד הגישה התובעת בקשה להורות על איסור הפרסום של אותם חלקים
23 מכתב התביעה ונספחיו החוסים תחת הצו. הנתבעים התנגדו לבקשה, בין היתר כיוון ש"חוסים כבר
24 ברחו מן האורווה" ומכיוון שהיה על התובעת לבקש את רשות בית המשפט שהטיל את צו איסור
25 הפרסום לעשות שימוש בחומרים בתביעה דנן, ולא להגישם ואז לבקש בדיעבד מבית משפט זה שיורה
26 על איסור פרסומם. הנת' 1-2 טענו בנוסף כי הם שומרים על זכותם לטעון טענת התיישנות לפי ס' 26
27 לחוק הגנת הפרטיות, מבלי לפרט מעבר לכך.

28 11. ביום 2.11.2022 הגישה המדינה "בקשה למחיקת כתב התביעה ובקשה מטעם המדינה
29 להארכת מועד להגשת כתב הגנה", בה נטען כי התובעת פנתה לערכאה שהטילה את צו איסור
30 הפרסום בבקשה להסרת הצו לצורך הגשת התובענה האזרחית דנן. נטען כי בנסיבות אלו שבהן טרם
31 נדון צמצום צו איסור הפרסום והאפשרות לעשות שימוש בחומרים החוסים תחת הצו, כתב התביעה
32 כפי שהוגש אינו עומד בדרישות הדין ולכן יש להוציאו מהתיק, ולמצער להאריך את מועד הגשת כתב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 22-07-56857 כרייף נ' שטייף ואח'

1 ההגנה עד לאחר הכרעה בבקשה להסרת הצו והגשת כתב תביעה מתוקן ככל שיידרש. הנת' 1 ו-2 הגישו
2 בקשות דומות להארכת מועד להגשת כתב הגנה, וטענו בין היתר כי אין להם גישה לחומרים מה
3 שהופך הגנתם לחסרה, וכי ייתכן שכתב התביעה או חלקים ממנו ימחקו כיוון שהוגש תוך הפרת צו
4 איסור הפרסום.

5 התובעת טענה בתגובה כי צווי איסור הפרסום נועדו להגן על פרטיותה ואין מניעה כי היא תעשה
6 שימוש בחומרים על מנת להגיש תביעה ולהיפרע כדי הנזק שנגרם לה, כי אין מדובר ב"פרסום" וכי
7 מחיקת תביעה הוא סעד קיצוני השמור למקרים חריגים, בעוד הסוגיה היא סוגיה פרוצדורלית בדבר
8 המותב שצריך להכריע בשאלת החומרים החוסים תחת צו איסור הפרסום.

9 12. ביום 25.12.2022 הכריע בית המשפט שהוציא את צו איסור הפרסום, כב' השופט עלאא
10 מסארווה בפ"ר 19-01-22968 בבקשות התובעת והמדינה לצמצום צווי איסור הפרסום, ובבקשת
11 הנתבעת 1 לפי פקודת ביזיון בית משפט בטענה להפרת צווי איסור הפרסום ע"י התובעת. בתמצית
12 נקבע כי צווי איסור הפרסום על חומרי החקירה ממשיכים לעמוד בתוקף, למעט החרגתם לצורך
13 ההליך דנן (והליך מקביל שמנהל עו"ד נווה).

14 13. בחודש פברואר 2023 הוגשו כתבי ההגנה ובהם נטענו בין היתר הטענות המקדמיות כפי
15 שיפורטו להלן. יצוין כי בעקבות בקשת התובעת, הנתבע 2 הגיש כתב הגנה מתוקן במרץ 2023 לאור
16 חריגה ממספר העמודים המותר בתקנות סד"א לטענות מקדמיות, וכי נספחי ההגנה של המדינה
17 הכוללים מסמכים מחומרי החקירה הוגשו אף הם בחודש מרץ 2023. במאי 2023 הוגש כתב תשובה
18 מאוחד. לאחר דיון שהתקיים בטענות המקדמיות לסילוק התביעה על הסף, הגיעה העת להכריע בהן.

הטענות המקדמיות שהעלו הצדדים

14. לטענת הנתבעת 1, יש לסלק את התביעה על הסף מחמת התיישנות. נטען שסעיף 26 לחוק
20 הגנת הפרטיות קובע התיישנות של שנתיים, כי האירועים נשוא התביעה הנוגעים לנתבעת 1 אירעו
21 לכל המאוחר בשלהי שנת 2018 ותחילת שנת 2019, עד מעצרה של התובעת ביום 16.1.2019, שאז היו
22 ידועות לתובעת כל העובדות המתייחסות לפגיעה הנתענת בפרטיותה; עוד נטען שיש לסלק את
23 התביעה על הסף מחמת העדר יריבות וחוסר סמכות עניינית, כיוון שהחלק הארי של טענות התובעת
24 נוגעות למערכת היחסים בין התובעת למעסיקתה – מדינת ישראל, בגין תנאי הפרישה שלטענתה נכפו
25 עליה. נטען שמדובר בסוגיות שהסמכות לדון בהן נתונה לבית הדין לעבודה, ומכל מקום הן אינן
26 קשורות לנתבעת 1; עוד נטען כי התובעת מנועה ומושקת מלטעון נגד הסכם הפרישה שלה, משום
27 שהיא ביצעה בחירה מושכלת לפיה העדיפה לפרוש מעבודתה ולא להתמודד עם השלכות כתב האיטום
28 בגין השמדת ראיה. התביעה דנן עומדת בניגוד למצגים שהציגה לפיהם היא מוותרת על כס השיפוט
29 אם לא ימוצה עימה הדין.
30

31 15. הנתבע 2 טען אף הוא שהתביעה התיישנה בחלוף מעל שנתיים שכן העילה נולדה כבר ביום
32 16.1.2019, אז נחקרה התובעת חקירה גלויה בלהב 433 והוצגו לה ראיות ושאלות על סמך מידע שנחשף

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

1 מהטלפונים של אפי נווה; כמו כן טען להעדר יריבות וחוסר סמכות עניינית כיוון שנימוקי התביעה
2 עוסקים בטענות לפגיעה כספית בתמורות ובשכר לאור השעייתה מכס השיפוט ופרישתה מרצון –
3 עניינים העוסקים ביחסי עבודה; כן נטען להשתק ומניעת כיוון שהתובעת חתמה על הסדר שימנע
4 ממנה העמדה לדין פלילי על כל המשתמע מכך, תמורת פרישתה, אך כעת היא תובעת ומציגה גרסה
5 הפוכה ומבישה להסדר עליו חתמה, וכן בשים לב לכך שבזמן אמת התובעת לא נקטה כל צעד נגד
6 ההחלטות בעניינה ולא מיצתה טענותיה ופעלה להקטנת הנזק הנטען במועד, אלא בחרה לחתום
7 ולקבל את ההסדר; נטען להשתק, חוסר תום לב וחוסר ניקיון כפיים כיוון שמדובר בטלפונים שהיו
8 בשימוש של עו"ד נווה, ולא של התובעת. נטען שעו"ד נווה הוא שאגר ושמר באופן מופקר, שיטתי
9 ואובססיבי שיחות ותיעודים מפלילים – ולא הנתבעים, אך התובעת בחרה שלא לתבוע אותו; נטען כי
10 "מעילה בת עוולה לא תצמח זכות תביעה" – נטען שהתובעת עושה שימוש לרעה בהליכי משפט
11 בתביעה קנטרנית כנגד מעשה בית דין. נטען כי למדינה חובה להגן על ערכיה המוגנים ולהבטיח את
12 טוהר המידות של עובדי הציבור ויש לה הרשאה חוקית וזכות טבועה לפעול כפי שנהגה. נטען
13 שהתובעת – שהייתה תובעת משטרתית בעברה ולאחר מכן שופטת, מכירה בזכותה זו של המדינה;
14 לבסוף נטען כי בתמורה לעדויות המפורטות של נתבע 2 שסייעו משמעותית לחקירה בנסיבות
15 החמורות שנחשפו, הוא קיבל חסינות מהעמדה לדין, ולכן יש לפטור אותו גם מהתביעה דכאן. נטען
16 שרק לאחר קבלת החסינות הוא מסר את כל המידע והאמצעים שהיו ברשותו. בהקשר זה גם נטען כי
17 עומדת לנתבע הגנה מכוח סי' 18 לחוק הגנת הפרטיות כיוון שהפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן הייתה
18 חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה.

19 16. לטענת המדינה, יש לסלק את התביעה על הסף מחמת התיישנות לפי חוק הגנת הפרטיות,
20 כיוון שעיון גורמי המדינה בחומרים מהמכשירים הניידים התרחשה בשנת 2018; כמו כן יש לסלק את
21 התביעה לאור הקבוע בסעיף 3 לחוק הנזיקים האזרחיים (אחריות המדינה), התשי"ב – 1952, לפיו
22 "אין המדינה אחראית בנזיקים על מעשה שנעשה בתחום הרשאה חוקית, מתוך אמונה סבירה
23 ובתום לב בקיומה של הרשאה חוקית; אולם אחראית היא על רשלנות שבמעשה". נטען כי כל פעולות
24 המדינה נעשו כדין מתוך אמונה סבירה ובתום לב באותה הרשאה חוקית; עוד נטען שאלמלא החקירה
25 שהתובעת מלינה עליה, לא ניתן היה לחשוף את הפגמים החמורים שנפלו בהליך מינויה לשיפוט,
26 ושאינ לתובעת זכות משפטית לקבל פיצויים מהמדינה בהתאם לדוקטרינה לפיה "מעילה בת עוולה
27 לא תצמח עילת תביעה". נטען שמחומר הראיות עולה כי התובעת פנתה באופן חוזר ונשנה אל נווה
28 שיפעל לקידום מועמדותה לשיפוט, בכל שלבי ההליך, בעת שבמקביל התקיימה ביניהם מערכת יחסים
29 אינטימית, כשהיא מודעת להשפעתו של נווה על הליך מינוי השופטים ולהיותו במצב של ניגוד עניינים
30 חריף. כמו כן נטען שהתובעת השמידה ראייה ומחקה התכתבות עם גורם שהיה מעורב בהליך מינויה
31 במהלך חקירתה כחשודה, תוך ניצול האמון שניתן בה, וכשמדובר בשופטת המכירה היטב את הדין
32 הפלילי – ומדובר במעשים המשקפים התנהלות עבריינית מובהקת. נטען כי תקנת הציבור מחייבת
33 לסגור בפני התובעת את שערי בית המשפט ואין לתת לה ליהנות מפירות פעילותה הבלתי חוקית,
34 מקום בו המדינה פעלה לשמירה על האינטרס הציבורי ושמירה על שלטון החוק. נטען שזהו בדיוק

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

1 אחד מאותם מקרים קיצוניים וייחודיים המחייבים סילוק התביעה על הסף; עוד נטען שהתובעת
2 מושקת מלטעון כל טענה נגד המדינה בשים לב לנסיבות פרישתה מרצון אשר נדונה ואושרה על ידי
3 הוועדה למינוי שופטים והאירועים שקדמו להם, וכן מושקת התובעת מלהעלות כל טענה ביחס
4 להפסדי שכר ו/או הפסד תנאים סוציאליים שנגרמו לה ומוכחים כשלעצמם.

5 17. התובעת מצידה טענה כי עניינה של התביעה אינו רק בחוק הגנת הפרטיות, אלא הינה
6 מבוססת על עולות נוספות הקבועות בחוק המחשבים, התשנ"ה – 1995 (לעיל ולהלן: "חוק
7 המחשבים") ובפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (לעיל ולהלן: "פקודת הנזיקין"), לגביהן ברור שהתביעה
8 לא התיישנה; עוד נטען שטענת ההתיישנות לא הועלתה בהזדמנות הראשונה באופן מפורש ומפורט
9 כדרישות הדין. נטען שקודם להגשת כתבי ההגנה התקיימה בין הצדדים התדיינות ארוכה של כתשעה
10 חודשים, במסגרתה המדינה לא העלתה טענת התיישנות והנתבעים 1-2 הזכירו את הטענה באופן אגבי
11 וסתמי; לגוף טענת ההתיישנות נטען שהעובדות המקימות את עילת התביעה נודעו לתובעת במלואן
12 רק בחודש פברואר 2021 לאחר השלמת הליך השימוע (החלטת הגניזה); כמו כן נטען כי בעקבות
13 הפריצה והעיון בתכתובות הפרטיות החל גל של הדלפות ופרסומים, ובכל יום בו הפרסומים המקוונים
14 ממשיכים להופיע ברשת, יש לראות את הנתבעים כאחראיים להפצתם, בבחינת עוולה מתחדשת
15 המאפסת את מרוץ ההתיישנות; אשר לטענה כי מעילה בת עוולה לא תצמח זכות תביעה, נטען כי
16 טענות הנתבעים הנוגעות לאי חוקיות או אי מוסריות הן טענות משוללות יסוד, שכן לא היה פסול
17 ביחסים בין התובעת לעו"ד נווה וממילא אין קשר ביניהם ובין אופן מינויה לשיפוט. נטען כי טענות
18 אלו נבחנו על ידי המשטרה וצמרת הפרקליטות והוחלט לגנוז את התיק. מכל מקום נטען שלא ניתן
19 להצדיק ולהעניק פטור למעשיהם הפליליים של הנתבעים 1-2 ולהכשיר חקירה פלילית פסולה
20 שנפתחה על יסוד ראיות שהושגו בעבירה; אשר לטענות לחוסר סמכות עניינית ולהעדר יריבות נטען
21 כי התביעה נשענת בעיקר על עילות תביעה נזיקיות המוחרגות מסמכותו של בית הדין לעבודה בהתאם
22 לסעיף 24 לחוק בית הדין לעבודה, התשכ"ט – 1969. נטען שהעובדה כי התביעה כוללת נזק ממוני
23 שנגרם בין היתר בעקבות אובדן הכנסות והפסדי שכר אינה שוללת את סמכותו השירותית של בית
24 המשפט, וכי לא מדובר בתביעה שעניינה יחסי עובד מעביד.

דין והכרעה

25
26 18. אלו השאלות המרכזיות שבמחלוקת:
27 האחת, האם העילה של הפגיעה בפרטיות התיישנה. בכלל זה יש לבחון האם הנתבעים העלו את טענת
28 ההתיישנות בהזדמנות הראשונה, מתי לתובעת נודעו העובדות המקימות את עילת התביעה, האם
29 מדובר בעוולה מתחדשת ומה לגבי עילות התביעה הנוספות ובהן הפרת חוק המחשבים ורשלנות;
30 השנייה, האם יש לסלק את התביעה על הסף מחמת השתק ומניעות מאחר והתובעת היא שבחרה
31 לפרוש מכס השיפוט;

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

- 1 השלישית, האם יש לסלק את התביעה על הסף מחמת חוסר סמכות עניינית כיוון שמדובר בתביעה
2 שעניינה יחסי עובד-מעביד.
- 3 19. לאחר שנתתי דעתי לכלל טענות הצדדים בכתב ובע"פ, הגעתי למסקנה שדין התביעה דחייה
4 על הסף מחמת התיישנות ומניעות.
- 5 וזו דרך הילוכי:
- 6 התביעה למעשה מתחלקת לשני חלקים עיקריים. האחד, החלק העוסק בפגיעה בפרטיות שנגרמה
7 לכאורה לתובעת לאור לקיחת מכשירי הטלפון, הפריצה אליהם, העיון בתכתובות שבינה ובין עו"ד
8 נווה והעברתם לגורמים שונים במערכת החדשות של גל"צ ולרשויות החקירה; השני, החלק העוסק
9 בטענות לרשלנות גורמי החקירה ובכלל זה פתיחה בחקירה שלא כדין, על בסיס חומרים שהושגו
10 בעבירות, ומבלי לקבל את אישורו של היועץ המשפטי לממשלה על אף שמדובר בחקירה נגד שופטת
11 מכהנת.
- 12 אשר לחלק של הפגיעה הנטענת בפרטיות – דין התביעה דחייה מחמת התיישנות. מצאתי שאין מדובר
13 בעוולה מתחדשת אלא במעשה חד פעמי שאירע לכל המאוחר בינואר 2019 וכי עוד באותה תקופה היה
14 בידי התובעת קצה חוט לגבי העובדות המהוות את כתב התביעה ובפרט שהראיות נגדה הושגו לכאורה
15 תוך פגיעה בפרטיות. בנסיבות אלו התביעה לפי חוק הגנת הפרטיות התיישנה משום שהוגשה לאחר
16 יותר משנתיים מיום התגבשות העילה; עוד מצאתי כי עילות הרשלנות והפרת חובה חקוקה העוסקות
17 באותה מסכת עובדות בהן עוסקת העילה לפי חוק הגנת הפרטיות התיישנו אף הן, כיוון שאין מקום
18 "לעקוף" באמצעות עוולות מסגרת את הוראות ההתיישנות שבחוק הגנת הפרטיות העוסק בעילה
19 ספציפית על מכלול ההסדרים הקבועים בו; למעלה מן הצורך כיוון שהעילות הנוגעות לפגיעה
20 בפרטיות התיישנו, בחנתי גם את הסעדים המבוקשים ומצאתי כי פרט להפסדי השכר הנטענים
21 (שידונו בחלק של רשלנות גורמי החקירה להלן), מדובר בסעדים שעניינם פגיעה בפרטיות ובכלל זה
22 בקשה לפיצוי ללא הוכחת נזק מכוח חוק הגנת הפרטיות, פגיעה באוטונומיה על כך שנשללה מהתובעת
23 הזכות "לבחור באיזה אופן לשתף במידע פרטי" ובקשה להחזר הוצאות על טיפולים. עמדתי על כך
24 שסעדים אלו לא כומתו על אף החובה לעשות כן, וגם עניין זה מעורר קושי המצדיק סילוק על הסף.
- 25 אשר לחלק של רשלנות גורמי החקירה – דין התביעה דחייה על הסף מחמת השתק ומניעות. לטענת
26 התובעת הנזק שנגרם לה כתוצאה מהתנהלות גורמי החקירה הוא הפסדי שכר. ברם – אין מחלוקת
27 כי התובעת הסכימה מרצונה לפרוש מכס השיפוט בתמורה לכך שלא יוגש נגדה כתב אישום בעבירה
28 עצמאית ונפרדת של השמדת ראיה – לגביה אין כל טענה בדבר רשלנות של גורמי החקירה. בנסיבות
29 בהן צמחה לתובעת טובת הנאה (גניזת ההליך הפלילי) כתוצאה ממצג שהציגה לרשויות התביעה
30 ולמדינה (הסכמתה לפרישה מכס השיפוט), היא אינה יכולה לטעון כיום שיש לפצות אותה על כך.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 22-07-56857 כרייף נ' שטייף ואח'

20. תקנה 43 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: "תקנות סד"א"), קובעת כי:
- 1 "בית המשפט רשאי לדחות תביעה בכל עת בשל קיומו של מעשה בית דין, התיישנות או מכל נימוק
- 2 אחר, שלפיו הוא סבור כי ראוי ונכון לדחות את התביעה".
- 3
21. כידוע, סילוק על הסף הוא צעד דרסטי אשר חורף את גורל התביעה ללא דיון לגופו של עניין
- 4 ומכאן שיש לעשותו בזהירות רבה ורק במקרים קיצוניים. עם זאת, יהיו מקרים בהם מוצדק לסלק
- 5 תביעה על הסף, וזאת למניעת הליכי סרק ועל מנת להגן על ציפיות הנתבע והאינטרס הציבורי.
- 6
22. בנסיבות העניין מצאתי שהדיון בטענות הסף כבר בשלב מקדמי זה יביא לייעול ולחיסכון
- 7 בזמן ובמשאבים – הן של בית המשפט והן של הצדדים עצמם, וכי לא מדובר בעניינים הדורשים ליבון
- 8 עובדתי נוסף.
- 9
- 10 **התיישנות**
23. מוסד ההתיישנות תוחם את גבולות הזמן שבהם ניתן להגיש תביעה לתקופה קצובה וידועה
- 11 מראש. מדובר במחסום דיוני המונע מהתובע לברר את זכותו המהותית (ס' 2 לחוק ההתיישנות,
- 12 התשי"ח – 1958 (להלן: "חוק ההתיישנות")). כידוע, "תקופת ההתיישנות מתחילה ביום שבו נולדה
- 13 עילת התובענה" (ס' 6 לחוק ההתיישנות) – מועד זה פורש בפסיקה כמועד שבו "התגבשו כל העובדות
- 14 החיוניות הנדרשות לביסוס התביעה". (להרחבה ר' ע"א 4627/22 מפרקי חברת אגרקסקו, חברה
- 15 לייצוא חקלאי בע"מ (בפירוק) ורו"ח ד"ר שלמה נס ורו"ח אלי שפלר נ' קוסט פורר גבאי את קסירר
- 16 (שותפות רשומה), פס' 41-43 (7.6.2023) (להלן: "עניין אגרקסקו").
- 17
- 18 התיישנות עילת הפגיעה בפרטיות
24. סעיף 26 לחוק הגנת הפרטיות שכותרתו "התיישנות", קובע כי "תקופת ההתיישנות של
- 19 תביעה אזרחית לפי חוק זה היא שנתיים". כאמור, התביעה דן הוגשה ביום 27.7.2022.
- 20
25. על פי כתב התביעה, מכשירי הטלפון הועברו לנתבעת במטרה שתפרוץ אותם כבר בחודש
- 21 דצמבר 2018, הנתבעת פנתה לנתבע כדי שיחדור למכשירים ואז נחשפו שניהם למידע אישי המצוי
- 22 במכשירים – עיון שפגע קשות בפרטיות התובעת (ס' 27-37 לכתב התביעה). זאת ועוד, נטען כי במעשיה
- 23 הנתבעת חשפה באותה תקופה (דצמבר 2018) את התכתובות גם לגורמים בתחנת גלי צה"ל (ר' הפניית
- 24 התובעת למזכר המתעד פגישת החוקרים בביתה של הנתבעת מיום 1.1.2019 וכן ציטוט מהתוכנית
- 25 "מה בוער" בגל"ץ מיום 16.1.2019 "החומרים הגיעו אלינו למערכת 'מה בוער' כבר לפני חודש", ס'
- 26 37-40 לכתב התביעה). עוד נטען שכבר ביום 1.1.2019 יצרה שטייף קשר ישיר עם פרקליט המדינה
- 27 ומסרה שיש בידה חומר רב שהושג מהמכשירים שמלמד על חשד לפלילים (ס' 57 לכתב התביעה), וכי
- 28 בעקבות זאת נשלחו עוד באותו יום חוקרים לבית הנתבעת ו"בסיום הפגישה מסרה גב' שטייף
- 29 לחוקרים את החומרים" (ס' 63 לכתב התביעה). ביום 16.1.2019 נפתחה חקירה גלויה נגד התובעת (ס'
- 30 79 לכתב התביעה).
- 31

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

26. אם כן, עילת התביעה שעניינה פגיעה בפרטיות – הפריצה לטלפונים, העיון בחומרים וחשיפתם בפני עובדי תחנת גלי צה"ל ובפני גורמי האכיפה – נולדה בסוף שנת 2018 תחילת שנת 2019 – וזאת על פי הטענות העולות מכתב התביעה. משהתביעה הוגשה רק בחודש יולי 2022 – כעבור למעלה משנתיים מהיום בו נולדה עילת התביעה – היא התיישנה.

כלל הגילוי המאוחר

27. התובעת טענה כי "העובדות המקימות את עילת התביעה נודעו לתובעת במלואן אך ורק לאחר השלמת הליך השימוע לפי הגשת כתב אישום נגד התובעת, שנמשך עד לחודש פברואר 2021, במסגרתו התבהרה התמונה העובדתית אשר הובילה להליך פלילי פסול בעניינה של התובעת בהישען על ראיות שהושגו בעבירה" (ס' 30 לכתב התשובה; ההדגשה אינה במקור).

28. על אף שהדברים לא צוינו במפורש, נדמה שהכוונה ל"כלל הגילוי המאוחר" הקבוע בסעיף 8 לחוק ההתיישנות, לפיו "נעלמו מן התובע העובדות המהוות את עילת התובעה, מסיבות שלא היו תלויות בו ושאלף בזהירות סבירה לא יכול היה למנוע אותן, תתחיל תקופת ההתיישנות ביום שבו נודעו לתובע עובדות אלה". בעניין זה כבר נקבע כי מדובר בכלל גילוי אובייקטיבי – קרי שלא ניתן היה לדעת את העובדות "אלף בזהירות סבירה", וכי בהיותו חריג המאריך את תקופת ההתיישנות – הנטל להוכיח אותו מוטל על התובע (עניין אגרסקו, פס' 44-43). עוד נפסק כי די ב"קצה חוט" ביחס לקיומן של העובדות המקימות עילת תביעה, וכי גם חשד סביר שהיה צריך להתעורר מהווה את אותו "קצה חוט" נדרש (עניין אגרסקו, פס' 49-48 ו-54).

29. בענייננו, התובעת לא עמדה בנטל להוכיח את כלל הגילוי המאוחר. ראשית, הניסוח בכתב התשובה מתחמק ולמעשה אין בפי התובעת טענה קונקרטית הנוגעת למועד ידיעתה, בכוח ובפועל, על הפריצה לטלפונים והעיון בחומרים – העובדות המבססות את עילת הפגיעה בפרטיות. יצוין בהקשר זה כי בדיון טען ב"כ התובעת כי העובדות נודעו לה ביום 22.11.2020 (עמ' 6 ש' 21) – מדובר בטענה שאינה מופיעה בכתבי הטענות של התובעת במועד המאוחר למועד השימוע שלה ומכל מקום כפי שיפורט להלן, אין בכוחו לסתור את קיומו של קצה חוט כבר בינואר 2019; שנית ועיקר, ישנם מסמכים חיצוניים ברורים ומפורשים שאינם במחלוקת מהם עולה כי התובעת ידעה, או למצער הייתה צריכה לדעת ולו ברמה של "חשד סביר", על העובדות המקימות עילת תביעה של פגיעה בפרטיות: (א) התובעת, באמצעות ב"כ, הגישה בקשת רשות ערעור בקשר עם ההחלטה בעניין היקפו של צו איסור הפרסום. כפי העולה מהחלטת בית המשפט העליון "באי-כוחן של המבקשות הבהירו כי הבקשות נסבות על מסרונים שהופקו ממכשירי הטלפון של עו"ד נוה" (ס' 4), ואילו "בא-כוחו של עו"ד נוה שביקש כאמור להצטרף להליך, העלה טענות רחבות בכל הנוגע לפגיעה בפרטיות שולחו ולמשמעויות הנובעות מכך שחומרי החקירה הושגו, לפחות בתחילת הדרך, לכאורה תוך ביצוע עבירות" (פס' 6) (ההדגשות אינן במקור – א.ב.). (בש"פ 659/19 פלונית נ' משטרת ישראל (29.1.2019); עותק ההחלטה צורף לבקשת התובעת לאסור פרסום על חלקים מכתב התביעה בהתאם לצווי איסור

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

- 1 הפרסום. בקשה שהוגשה בד בבד עם הגשת התביעה ביום 27.7.2022; (ב) התובעת הייתה משיבה
2 בבקשת הוצאת עיתון הארץ לבית המשפט העליון בקשר לצו איסור פרסום על פרטיה, שבה נקבע כי
3 בשל מיהות העניין הציבורי המיוחד ומיהות החשודה (התובעת דן) – שאז כיהנה כשופטת, מושכים
4 הנימוקים לכיוון הסרת איסור הפרסום על פרטיה. כעולה מההחלטה בבקשת הרשות לערעור, החלטת
5 בית משפט השלום מיום 23.1.2019 האריכה את תוקפו של צו איסור הפרסום ונקבע שם בין היתר כי
6 **"בהיבט הראייתי, הועלתה טענה כי החשדות נגד המשיבות נולדו בעקבות השגת ראיות אגב ביצוע**
7 **עבירה לפי חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א – 1981, ועל כן יש מקום להשאיר 'שוליים של ביטחון'**
8 **בטרם הסרת צו איסור הפרסום"** (בש"פ 1039/19 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' שופטת אלמונית, פסי'
9 2 (13.3.2019); ההחלטה צורפה כנספח 2 לכתב ההגנה של הנתבע). (ההדגשות אינן במקור – א.ב.).
- 10 30. אם כן, למצער פעמיים בחודש ינואר 2019 עולות במסגרת הליכים משפטיים להם התובעת
11 צד, טענות הנוגעות להשגת חומרים תוך פגיעה בפרטיות. עוד יצוין כי תביעה דומה בגין פגיעה
12 בפרטיות נגד הנתבעת 1, גל"צ ואחרים הוגשה ע"י עו"ד נווה כבר ביום 4.2.2019 (ת"א (מחוזי מרכז)
13 19-02-4585 נווה נ' שטייף).
- 14 31. משאלו פני הדברים, התובעת לא הוכיחה שלא ניתן היה לדעת את העובדות המהוות את עילת
15 התביעה, ולו ברמת חשד או קצה חוט, עוד במועד התגבשות העילה לכל המאוחר בחודש ינואר 2019.
16 מכאן שהתביעה התיישנה ע"פ סעיף 26 לחוק הגשת הפרטיות ודינה דחייה.
- 17 32. להשלמת התמונה ולמען הסר ספק יצוין כי בדיון טען ב"כ התובעת כי "המועדים מתחילים
18 ממועד סיום החקירה" כיוון ש"כשאתה נמצא בחקירה אינך יכול להגיש תביעות נגד העדים" (עמ' 2
19 ש' 20-21 לפרוטוקול). טענה זו לא הועלתה בכתב התשובה. מכל מקום – יש לדחותה גם לגופה. כבר
20 נקבע כי אין מניעה לנהל הליך פלילי והליך אזרחי במקביל וזה אינו עניין נדיר, וככל שיש צורך – ניתן
21 לעכב את ההליך האזרחי עד לסיום ההליך הפלילי (ר' רע"א 3146/19 דניה סיבוס בע"מ נ' פלוני
22 (7.7.2019)). אם כן, קיומה של חקירה פלילית כשלעצמה אין בה כדי לדחות את המועד בו מתחילה
23 להימנות תקופת ההתיישנות.
- 24 עולה מתחדשת
- 25 33. התובעת טענה כי מדובר בעולה מתחדשת המאפסת את מרוץ ההתיישנות כיוון ש"בעקבות
26 הפריצה והעיון בתכתובות הפרטיות... החל גל של הדלפות ופרסומים מקוונים בתקשורת וברשתות
27 החברתיות, אשר פגעו וממשיכים לפגוע בפרטיותה של התובעת עד עצם היום הזה... בכל יום שבו
28 הפרסומים המקוונים ממשיכים להופיע ברשת, יש לראות את הנתבעים כאחראיים להפצתם,
29 בבחינת עולה מתחדשת..." (ס' 31 לכתב התשובה).
- 30 34. לטענת הנתבעים, "הדין מבדיל בין עולה מתמשכת ולבין נזק מתמשך. כאשר הטענה
31 הנטענת שהנתבעת 1 פרצה לנייד וחדרה לפרטיות ב-2018 ושם נפסק, זו לא עולה מתמשכת. יש
32 רק טענה שהחומר נמצא באינט'. אין באפשרות המעוול להפסיק זאת. העליון אמר שתנאי סביר הוא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

- 1 שיש בכוחו של המעוול להפסיק את גרימת הנזק. במידה ולא, מדובר במעשה חד פעמי. כמובן שאין
2 בכוח נתבעים 1,2 להפסיק את הפרסומים ע"י גורמים שלישיים או לנקות את הרשת, מה גם שחלק
3 גדול מהפרסומים נעשה ע"י התובעת בעצמה... השתמשה בפרשה הזו לקדם מכירות. כאשר היא
4 עושה הון מהפרשה" (דברי ב"כ נתבעת 1 בעמ' 5 ש' 28-20 לפרוטוקול).
- 5 35. גם בעניין זה הדין עם הנתבעים. מדובר במעשה חד פעמי ולא בעוולה מתמשכת. התובעת
6 אינה טוענת שהנתבעים פרסמו פרסומים כלשהם בתקשורת וברשתות החברתיות ואף לא מצביעה על
7 קשר ישיר בין המפרסמים ובין הנתבעים, וכן לא טוענת שבידי הנתבעים היה כוח סביר להפסיק את
8 הפרסומים והם לא פעלו להפסקתם. טענת התובעת היא ש"בעקבות הפריצה והעיון... החל גל של
9 הדלפות...". אם כן, המעשים המיוחסים לנתבעים הם הפריצה לטלפונים, העיון בתכתובות וחשיפת
10 החומר לעובדי גלי צה"ל ולרשויות החקירה (ר' ס' 53 לכתב התביעה) – כולם מעשים שהתרחשו לכל
11 המאוחר ביום 1.1.2019 ולא נמשכים עד היום.
- 12 בעניין זה יפים דבריה של כב' השופטת ברון מעת האחרונה לפיהם "אשם חד-פעמי שהסתיים אינו
13 מהווה עוולה נמשכת – גם אם הנזק שנגרם על ידו נמשך או שהיקפו הולך וגדל" וכי "מטבע הדברים,
14 תנאי נוסף להכרה בעוולה נמשכת נעוץ ביכולתו של המעוול לחדול מביצוע העוולה ומגרימת הנזק"
15 (ע"א 4354/22 טל נ' רותם אמפרט נגב בע"מ, פס" 41 (12.10.2023)).
- 16 36. יצוין כי בדיון טען ב"כ התובעת כי יש צורך בבירור ראייתי כיוון שאין מחלוקת שהחומרים
17 באינטרנט אך "יש מחלוקת האם עשו משהו כדי לתקן את המחדל" (עמ' 6 ש' 26-24 לפרוטוקול).
18 אלא שטענה זו אינה חלק מהמחלוקות בתיק. עיון בכתב התביעה וכן בכתב התשובה מעלה כי לא
19 מיוחסים לנתבעים רשלנות או מחדל באי הסרת הפרסומים, אלא רק נטען כלפיהם שגרמו להדלפת
20 התכתובות (ר' לדוגמה ס' 98 לכתב התביעה "לו הייתה שטייף נמנעת מלהעביר את התכתובות
21 לעיונם של שורה של צדדים שלישיים, צעד שהוביל לחשיפתו והדלפתו של המידע האישי ביותר
22 בנוגע לתובעת בפני הציבור הרחב"). יצוין כי על פי כתב התביעה, הנתבעת חשפה את החומרים
23 לגורמים נוספים – עמיתיה בתחנת גל"צ בדצמבר 2018 והעבירה אותם לגורמי האכיפה ביום 1.1.2019.
24 (ר' ס' 39-40 ו-45 לכתב התביעה ובין היתר האמירה בתוכנית הרדיו מיום 16.1.2019 ש"החומרים
25 הגיעו אלינו למערכת 'מה בוער' כבר לפני חודש"; ר' גם נספח 2 לכתב התביעה – מזכר המתאר את
26 ביקור החוקרים בביתה של הנתבעת ביום 1.1.2019, לפיו הנתבעת מסרה את תוכן המידע אליו נחשפה
27 לחברי מערכת בגל"צ (עמ' 3 למזכר), ובאותו מועד מסרה הנתבעת את החומרים לחוקרים (עמ' 1
28 למזכר). ודוק: אין בכתב התביעה טענה כי לאחר ינואר 2019 חשפו הנתבעים דבר, פרסמו משהו או
29 שהיה עליהם לפעול על מנת להסיר מחדל.
- 30 37. אם כן, פרסומים מקוונים – שלא בוצעו על ידי הנתבעים ומבלי שיוחסו להם כל מעשים או
31 מחדלים מאוחרים – אינם מהווים עוולה מתמשכת ואין בהם כדי להאריך את מועד ההתיישנות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

- 1 ר' באופן דומה דברי כב' השופט י' עמית בעניין ע"א 1726/21 בכרי נ' מגנאג'י, פס' 61-70 (23.11.2022):
2 "קשה להלום כי כל אימת שפלוני יפרסם לשון הרע, הוא ישא בעתיד באחריות מוחלטת לכל פרסום
3 חוזר שיבצע אדם אחר ללא ידיעתו וללא הסכמתו. באספקלריה של דיני ההתיישנות, הדברים אף
4 מתחדדים ומקבלים משנה תוקף, שכן קשה להלום שכל פרסום חוזר שיבוצע על ידי צד שלישי יהיה
5 בבחינת 'החייאה' של עילת התביעה נגד המפרסם המקורי. מציאות שכזו היתה מובילה לכך
6 שהמפרסם המקורי יהיה חשוף לנצח לתביעות בגין פרסום שביצע בעבר, כל אימת שמאן דהו יבחר
7 לבצע פרסום חוזר של הדברים. תוצאה שכזו אינה עולה בקנה אחד עם הרציונאליים והתכליות של
8 דיני ההתיישנות, ואף לא עם עקרונות יסוד של הטלת אחריות בנוזיקין". יצוין, כי אמנם כב' השופט
9 עמית היה בדעת מיעוט, ודעת הרוב באותו עניין הייתה שהמערער שם כן אחראי על הצגת הסרט
10 באתר "יו-טיוב". אולם, כב' השופט שטיין הסכים עם הקביעה כי "הניסיון להטיל על אדם אחריות
11 בגין פרסום שנעשה שלא בשליטתו, ללא ידיעתו וללא הסכמתו, משל היה מעין מעול-במשותף-
12 שלא-מדעת, הוא ניסיון מוקשה", ומצא את המערער אחראי כיוון שהוא הציב את הסרט במרחב
13 הציבורי שאפשר את העתקו ולא עשה דבר כדי להסיר אותו מהאתר (שם, פס' 12 ופס' 42 לחוות דעתו
14 של כב' השופט שטיין). בענייננו – כאמור לעיל, לא נטען שהנתבעים יצרו איזה מהפרסומים כלפי
15 התובעת, הציבו אותם במרחב הציבורי או לא פעלו להסרתם. כל שנטען הוא שהנתבעת 1 חשפה את
16 החומרים למספר עובדי גל"צ והעבירה את החומרים לרשויות החקירה. יצוין בהקשר זה כי לעומת
17 המערער בעניין בכרי שהיה יוצר הסרט שפורסם באתר אחד בלבד ולכן נקבע שהוא יכול היה לפעול
18 להסרתו (ר' חוות דעתו של כב' השופט שטיין בפס' 69), בענייננו הנתבעים אינם בעלים בחומר
19 המפורסם, שנטען שמופץ בכל רחבי האינטרנט לרבות ברשתות חברתיות ולא באתר מסוים. נדמה
20 שלא בכדי לא נטען כלפי הנתבעים שהם אחראים לכך שלא פעלו להסרת הפרסומים, שכן ספק אם
21 הדבר נמצא במסגרת כוחם הסביר וביכולתם.
- 22 38. אם כן, בענייננו לא נטען שעל הנתבעים חובה להסיר את הפרסומים ושהדבר מצוי בשליטתם.
23 כפועל יוצא לא ניתן לומר שקיים מחדל מתמשך באי הסרת הפרסום המשפיע על מועד תחילת תקופת
24 ההתיישנות. מדובר במעשה חד פעמי שביצעו הנתבעים לכל המאוחר ביום 1.1.2019 והוא הפריצה
25 לטלפונים והעיון בחומרים, לרבות העברתו לחוקרים.
- 26 מעת שעל פי טענות התביעה פעולות הנתבעים המהוות את עילת התביעה נעשו לכל המאוחר בינואר
27 2019 ולא נטען שהם פרסמו בעצמם דבר, ממשיכים להפיץ את החומרים לצדדים שלישיים ושיש להם
28 שליטה על הפרסומים המאוחרים – אין מדובר בעילה מתמשכת/מתחדשת.
- 29 העלאת הטענות בהזדמנות הראשונה
- 30 39. סעיף 3 לחוק ההתיישנות שכותרתו "הזמן לטענת התיישנות" קובע כי "אין נזקקים לטענת
31 התיישנות אם לא טען הנתבע טענה זו בהזדמנות הראשונה לאחר הגשת התובענה".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

- 1 40. לטענת התובעת, בין הצדדים בתיק התקיימה התדיינות ארוכה של כ-9 חודשים במסגרתה
2 הוגשו כתבי טענות רבים, והנתבעים לא העלו את טענת ההתיישנות בהזדמנות הראשונה ולכן יש
3 לדחותה. נטען שהנתבעים 1-2 הזכירו את טענת ההתיישנות באופן אגבי וסתמי ולא באופן מפורש תוך
4 פירוט העובדות, וכי המדינה לא העלתה את טענת ההתיישנות כלל.
- 5 41. לטענת הנתבעים הם טענו את הטענה בהזדמנות הראשונה. בכלל זה נטען כי הטענה הועלתה
6 בכתב ההגנה "כי קודם לכן לא היו הליכים לגופו של עניין... היינו עדיין בפרוזדור איך ניתן לנהל את
7 התביעה הזו... הטענה שבעצם כל עוד לא ניתנה החלטה של בימ"ש שהתיר לצמצם את צו איסור
8 הפרסום כך שניתן לעשות שימוש בחומרים באזרחי, לא היה כתב תביעה שהוגש כדין ולכן לא ניתן
9 היה להעלות את הטענות המקדמיות" (דברי ב"כ המדינה בעמ' 4 ש' 22-33 לפרוטוקול), ו"זה היה
10 אקס טריטוריה מוחלט לליבת התביעה" (דברי ב"כ הנתבע בעמ' 5 ש' 2-3).
- 11 42. גם בנושא זה, מקובלות עלי טענות הנתבעים.
- 12 43. כידוע "המונח 'בהזדמנות הראשונה' לא זכה לפרשנות חדה וברורה ונפסק כי אין להתוות
13 בעניין זה נוסחה כללית וגורפת אלא יש לבחון כל מקרה לפי נסיבותיו" (ע"א 3349/13 זהבי נ' מדינת
14 ישראל - משרד הביטחון, פס"י 10 (12.10.2015) (להלן: "עניין זהבי")).
- 15 44. ביסודה של הדרישה להעלות את הטענה בהזדמנות הראשונה, מצוי הניסיון למנוע בזבוז זמן
16 שיפוטי יקר, ולמנוע דיונים בתביעות שלמעשה התיישנו. המבחן מהי "ההזדמנות הראשונה" אינו
17 מבחן טכני אלא מבחן מהותי. היינו – לא בוחנים מתי הוגש המסמך הראשון מטעם הנתבעים, אלא
18 את "מהות ההליך שבו לא הועלתה הטענה, העניין שהיה בו לנתבע והשאלה האם עורר במסגרתו
19 טענות לגופה של המחלוקת בין הצדדים" (ע"א 9981/17 צוויקלר נ' בן נון, פס"י 50 (8.9.2019) (להלן:
20 "עניין צוויקלר")). ר' לעניין זה גם דברי חברתי כב' השופטת אביגיל כהן בע"א (מחוזי ת"א) - 20306-
21 03-14 ישרודה נ' מדינת ישראל צה"ל, בפס"י 7(ב) (29.6.2015): "המבחן לפיו בודקים אם טענת
22 התיישנות נטענה ב'הזדמנות הראשונה' אם לאו, הוא מבחן ענייני ולא טכני גרידא. לא בודקים אם
23 בדף הנייר הראשון שבו רשם ב"כ הנתבעת בקשה כלשהי, הוא העלה את טענת ההתיישנות, ואם
24 לא - אזי החמיץ את שעתו להעלאת טענת ההתיישנות. המבחן הוא מבחן ענייני. האם ב'הזדמנות
25 הראשונה' שבה מעלה נתבע טענות לגופו של עניין ביחס לתביעה, נטענה טענת ההתיישנות".
- 26 45. בנסיבות העניין דגן מצאתי כי טענת ההתיישנות – שהועלתה בכתבי ההגנה של הנתבעים,
27 הועלתה בהזדמנות הראשונה כנדרש.
- 28 כפי שמתואר לעיל, מהות ההליכים שהתקיימו קודם להגשת כתבי ההגנה עסקו בחומרים האסורים
29 בפרסום ובהשלכות שלהם על התביעה דגן. מכאן, שההתיישנות שקדמה להגשת כתבי ההגנה עסקה
30 במסדרון המוביל אל "טרקלינו" של בית המשפט, ולא בכדי ניתנה הארכת מועד להגשת כתבי הגנה
31 עד שתוכרע סוגיית החומרים האסורים בפרסום בפני הערכאה הרלוונטית (ר' גם החלטת כב' הרשם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

- 1 דפדי בתיק דנן מיום 16.11.2022). ללא הכרעה כיצד לנהוג בחומרים החוסים תחת צו איסור הפרסום,
2 לא ניתן היה להתקדם ולטעון טענות מהותיות ובכלל זה טענות סף ואין מקום להכביד על הנתבעים
3 ולדרוש זאת מהם, משלא ברור כיצד תקודם התובענה. יצוין לדוגמה כי נספח 2 של יאח"ה המתאר
4 את הפגישה בבית הנתבעת בה מסרה את החומרים לחוקרים, חסה תחת צו איסור הפרסום והוא
5 רלוונטי בין היתר לשאלת המועד בו התרחשו העובדות המקימות עילת תביעה.
- 6 בכך שונות נסיבות העניין דנן מהנסיבות בעניין זהבי אליו הפנתה התובעת, שם ההתדיינות הראשונית
7 עסקה בעניין אי תשלום אגרה (שנקבע שאינו מאיין את קיומה של התובענה), וכמו כן שם התקיימו
8 דיונים והועלו טענות לגופו של עניין כגון התייחסות לטענות בכתב התביעה ובחוות הדעת הרפואית,
9 הגשת תחשיבי נזק וניהול הליך גישור; כך גם שונה המקרה דנן מעניין צוויקלר אליו הפנתה התובעת
10 – שם הגישו הנתבעים תגובה לבקשה לסעד זמני והתייחסו באריכות לסיכוי התביעה, הגישו בקשה
11 להעברת ההליך מדרך של המרצת פתיחה לתובענה רגילה תוך התייחסות למחלוקות גופן והגישו
12 בקשה לצירוף צדדים שבה הוסבר מדוע הם נדרשים לצורך הכרעה שלמה ויעילה – כל זאת מבלי
13 שטענו להתיישנות.
- 14 46. במקרה דנן – ההתדיינות הראשונית בין הצדדים עסקה בכך שהתובעת הגישה את תביעה
15 בצירוף חומר החוסה תחת איסור פרסום, תוך התייחסות לאמור בו בגוף כתב התביעה. עד שלא ניתנה
16 החלטת בית המשפט שנתן את צו איסור הפרסום המתירה את השימוש בחומרים לצרכי ההליך דנן,
17 לא ניתן היה להגיב לגופו של עניין, ובכלל זה לטעון טענות מקדמיות. בנסיבות אלו, על פי המבחן
18 המהותי, העלאת טענת ההתיישנות בכתב ההגנה נעשתה בהזדמנות הראשונה.
- 19 **עילות נוספות – הפרת חובה חקוקה, חוק המחשבים ורשלנות**
- 20 47. התובעת טוענת שבנוסף לעילה מכוח חוק הגנת הפרטיות, היא טענה גם לעילות של הפרת
21 חובה חקוקה של חוק המחשבים וחוק הגנת הפרטיות וכן לרשלנות, עילות שלא חלה לגביהן התיישנות
22 של שנתיים, ומכאן שאין מקום לדחיית התביעה.
- 23 48. סוגיה זו של אורך תקופת ההתיישנות כאשר מועלות טענות של פגיעה בפרטיות בתביעה
24 בעולות הרשלנות והפרת חובה חקוקה, טרם הוכרעה בבית המשפט העליון. לדידי מקום בו יש זהות
25 מלאה בין הטענות הקשורות לעולות הרשלנות והפרת חובה חקוקה שהתובעת מייחסת לנתבעים 1-
26 2 ולגל"צ, לבין הטענות הקשורות לעילה מכוח חוק הגנת הפרטיות – אין לאפשר לתובעת "לעקוף"
27 את הוראות ההתיישנות שבחוק הגנת הפרטיות.
- 28 ר' והשוו בהקשר זה דברי כב' השופטת רות רונן כי "כאשר יש זהות מלאה בין העובדות המהוות את
29 עילות התביעה מכוח החיקוקים השונים, לא ניתן להאריך את תקופת ההתיישנות ולקבוע כי היא
30 עומדת על תקופה של 7 שנים. פרשנות אחרת תייתר את הוראת ס' 31(ב), 38 ו-338 לחוק ניירות
31 ערך ואת תקופת ההתיישנות המקוצרת החלה מכוחם" (ת"צ (מחוזי תל אביב-יפו) 77574-12-20
32 עמותת נציגי הציבור נ' אורלג אחים יעקובי בע"מ, פס' 23-24 (27.4.2021)).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

1 כן ר' דברי כב' השופטת יעל בלכר בהקשר דומה לענייננו "בשים לב לטיבן של הטענות שמעלה התובע
2 ובנסיבות העניין, לא ניתן לעקוף את דין ההתיישנות של העוולה הפרטיקולארית לפי חוק הגנת
3 הפרטיות, באמצעות תביעה בעוולת הרשלנות. אין מקום לעקוף את קביעת המחוקק בדבר התיישנות
4 קצרה בגין פגיעה בפרטיות, על התכלית שביסודה, באמצעות תביעה בעוולת מסגרת, כאשר עילת
5 התביעה לפי חוק הגנת הפרטיות היא עילת התביעה הרלבנטית הטבעית והספציפית בנסיבות
6 העניין" (ת"א (שלום ראשון לציון) 8238-05-11 פלוני נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ, פס' 95
7 באתר עניין, כב' השופטת בלכר מציינת שטרם נפסקה הלכה בנושא בבית המשפט
8 העליון, סוקרת חלק מהפסיקות הסותרות הקיימות בסוגיה, עומדת על התכלית ביסוד תקופת
9 ההתיישנות הקצרה, ובכלל זה "שמדובר בפגיעה רגשית שחווה התובע שזכותו לפרטיות נפגעה ועל
10 כן, עקב הקושי שבהערכת הנזק, יש להביא את תביעתו בפני בית המשפט תוך פרק זמן קצר לאחר
11 הפגיעה", וגוזרת מפסיקה של בית המשפט העליון בנושא אחר שם נקבע כי "יש מצבים בהם העוולה
12 הפרטיקולארית על הסייגים, המגבלות וההגנות הקבועים בה, משליכה על האפשרות להחיל
13 במקומה או לצידה את עוולת הרשלנות כעוולת מסגרת". לבסוף קובעת כב' השופטת בלכר כי
14 "לטעמי, תקופת ההתיישנות הקצרה הינה חלק בלתי נפרד מההסדר החקיקתי הכולל והשלם
15 שבחוק הגנת הפרטיות וחלק מהמארג שהוא יוצר להגנה על הזכות לפרטיות, על האיזונים והבלמים
16 שנקבעו לה, כשם שההגנות לפי פרק ג' לחוק הגנת הפרטיות, הן חלק ממנה. כאמור, בנסיבות העניין
17 שלפנינו, כאשר הטענות כלפי הנתבעת במסגרת עוולת הרשלנות אינן אלא יבוא של הגדרת הפגיעה
18 בפרטיות לפי חוק הגנת הפרטיות והפניה לעוולת הרשלנות לא באה אלא כדי להימלט מתקופת
19 ההתיישנות הקצרה שבחוק, אין מקום לאפשר זאת" (שם, בפס' 100). לאור דברים אלו, נדחתה שם
20 התביעה בגין הפגיעה בפרטיות – הן בעוולה לפי חוק הגנת הפרטיות, הן בעוולת הרשלנות והן בטענות
21 לאחריות שילוחית.

22 פסק דינה של כב' השופטת בלכר מפורט ומנומק וטעמיו מקובלים גם עלי ורלוונטיים אף למקרה דנן.

23 49. בענייננו, בסעיפים 91-94 מתארת התובעת שהנתבעים 1-2 פגעו בפרטיותה עת לקחו את
24 הטלפונים של עו"ד נווה, פרצו אליהם שלא כדין וחיטטו בתכתובות האישיות שלו, עיינו בתכתובות
25 הפרטיות יחד עם גורמים שלישיים – עובדי תחנת גל"צ, גורמי הפרקליטות הצבאים וגורמים מרשויות
26 החקירה והאכיפה, אפשרו לאחרים לחטט בתכתובות ואפשרו הפצה של התכתובות; בסעיף 95 לכתב
27 התביעה נטען כי הנתבעת 1 התרשלה עת נטלה את המכשירים ללא הסמכה, חדרה שלא כדין
28 באמצעות נתבע 2 למכשירים, עיינה יחד עם נתבע 2 בתכתובות, העבירה את התכתובות לעיון אחרים
29 (עובדי גל"צ ולאחר מכן רשויות האכיפה), גרמה יחד עם נתבע 2 להדלפת התכתובות ולפתיחה בחקירה
30 פלילית על בסיס חומרים לא קבילים. בסעיף 101 לכתב התביעה נטען לגבי משרד הביטחון כמפעיל
31 את גל"צ כי הוא אחראי באחריות שילוחית מאחר שאיפשר ונתן לגיטימציה לשטייף וליתר הגורמים
32 בתחנה לעיין באופן בלתי חוקי בתכתובות, תרם במישרין או בעקיפין לחשיפתן בפומבי ונתן יד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

- 1 להדלפות. נטען שלו היה משרד הביטחון אוסר על הנתבעת ועל עובדי גל"צ לעיין בתכתובות ניתן היה
2 למנוע את הנזק לתובעת.
- 3 כפי שניתן לראות – מדובר באותה מסכת עובדתית בגינה נתבעת הפגיעה בפרטיות ועולות הטענות
4 לרשלנות – נטילת הטלפונים, פריצתם, עיון בחומרים בהם והעברתם לצדדים שלישיים.
- 5 כך גם אשר לטענה של הפרת חובה חקוקה, במסגרתה התובעת הפנתה לסעיפים 1,2 ו-4 לחוק הגנת
6 הפרטיות ולסעיפים 1, 4 ו-7 לחוק המחשבים (ס' 96 לכתב התביעה). וכן טענה כי "**הנתבעים 1-2 פגעו**
7 **בפרטיות של התובעת עת לקחו את הטלפונים של עו"ד נווה, פרצו אליהם שלא כדין, וחיטטו במשך**
8 **ימים ארוכים בתכתובות האישיות שלו עם התובעת ועם אחרים. בכך גם ביצעו הנתבעים 1-2 עוולות**
9 **לפי חוק המחשבים**" (ס' 91 לכתב התביעה; ההדגשות אינן במקור). אם כן – גם בעניין הפרות הוראות
10 חוק המחשבים מדובר באותן טענות עליהן מבוססת העילה של הפרת חוק הגנת הפרטיות – הפריצה
11 לטלפונים והעיון בחומרים. עילה שכאמור התיישנה.
- 12 משאלו פני הדברים, לא ניתן להאריך את תקופת ההתיישנות הקבועה בחוק הגנת הפרטיות,
13 באמצעות שימוש בעולות המסגרת של רשלנות והפרת חובה חקוקה.
- 14 50. למעלה מן הצורך יובהר כי הדברים מקבלים משנה תוקף לאור האופן בו בחרה התובעת
15 לתאר את נזקה בכתב התביעה, עת בחרה להגיש תביעה על סכום גלובלי עלום ובלתי מפורט (ר' דברי
16 ב"כ נת' 1 בעמ' 3 ש' 27-31 לפרוטוקול).
- 17 על פי כתב התביעה, תבעה התובעת: נזק ממוני מסוג הפסדי שכר ע"פ חו"ד אקטוארית בסך של כ-
18 11.3 מיליון ₪ (ס' 106 לכתב התביעה; חוות הדעת צורפה כנספח 13 לכתב התביעה); עלויות טיפולים
19 שעברה בעקבות לחצים וחרדות בהם הייתה שרויה כתוצאה מהפגיעה בפרטיותה וניהול הליך פלילי
20 פוגעני (ס' 117 לכתב התביעה – הנזק לא כומת); פגיעה באוטונומיה "**שעה שנשללה ממנה הלכה**
21 **למעשה הזכות לבחור באיזה אופן לשתף במידע פרטי הנוגע לחייה האישיים**" (ס' 118 לכתב התביעה
22 – הנזק לא כומת). לבסוף נטען כי "**על רקע זה מעריכה התובעת את הנזקים הלא ממוניים שנגרמו**
23 **לה בסך מיליוני שקלים יחד עם זאת, בהתחשב בהיקף הנזקים הממוניים ולצרכי אגרה, מעמידה**
24 **התובעת את תביעתה על סך של 4 מיליון ₪. בית המשפט יתבקש לפסוק פיצוי כאמור בשים לב**
25 **להוראת ס' 29 לחוק הגנת הפרטיות שעניינו פיצוי, ללא הוכחת נזק, וזאת בגין כל פגיעה**
26 **בפרטיותה**" (לא פורט סכום הפיצוי המבוקש ללא הוכחת נזק).
- 27 יצוין כי לא מדובר בתביעה לנזק גוף ואף לא צורפה לכתב התביעה חו"ד רפואית בתחום הנפשי.
28 התביעה היא תביעה לסכום כסף קצוב (ר' והשוו רע"א 5237/06 מדינת ישראל-הנהלת בתי המשפט
29 נ' מנסור (6.7.2008)). מכאן, אין לתובעת "פטור" מכימות הסעדים הנתבעים (ר' תקנה 9)10 לתקנות
30 סד"א; כן ר' ת"א (מחוזי ת"א) 60381-01-14 ארז זיתוני נ' א. אספקה וטרינרית בע"מ (29.7.2014)
31 שבו נקבע כי "**אין להגיש תביעה על 'סכום גלובאלי', יש לפרט כיאות את סכומי מלוא ראשי הנזק**
32 **אף אם המשיבה בחרה לצמצם אותם ו/או חלק מהם מטעמי אגרה וזאת על מנת שהמבקש יוכל**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

- 1 להתגונן כראוי ולהבין מהם רכיבי סכום התביעה שהוגשה נגדו"; למען שלמות התמונה יאמר כי אין
2 הכוונה שהיה בהכרח על התובעת כאן להקטין את הסכומים בגין כל ראש נזק כדי להתאימו לסכום
3 התביעה לצרכי אגרה, אלא שהיה עליה מראש לכמת את ראשי הנזק הנתבעים – דבר שלא נעשה כלל
4 למעט לגבי ראש הנזק של הפסדי שכר. הדברים נכונים במיוחד לגבי הנזק שעניינו עלויות טיפולים.
5 מדובר בנזק ממוני שהייתה חובה למסור עליו פרטים בכתב התביעה שאחרת לא יינתנו לה פיצויים
6 בגינו (ר' גם ס' 276) לפקודת הנזיקין – "סבל התובע נזק ממון, לא יינתנו לו פיצויים בשל הנזק אלא
7 אם מסר פרטים עליו בכתב התביעה או בצירוף לו". יצוין כי אמנם התובעת טענה שטענותיה להחזר
8 עבור הטיפולים הן "במישור הנזק הלא ממוני" אולם בפועל על פי טענות התובעת היא "נאלצה לשלם
9 למטפלים רבים" ו"עבור טיפולים אלו שילמה [התובעת] כספים רבים והיא זכאית להחזרים ולפיצוי
10 בגינם". מעת שמדובר בהוצאות שכבר הוצאו, לא יכול להיות ספק שמדובר בנזק ממוני שיש לפרט).
- 11 51. בניגוד לחובתה, התובעת לא כימתה את נזקיה בגין הפיצויים ללא הוכחת נזק, החזר
12 ההוצאות לטיפולים והפגיעה באוטונומיה. ראש הנזק היחיד שכומת הוא הפסדי השכר – שנדון
13 לדחייה מחמת השתק ומניעות.
- 14 52. למען הסר ספק, יובהר כי בהינתן שהתביעה בגין עילת הפרת הגנת הפרטיות נדחתה מחמת
15 התיישנות, בוודאי אין מקום לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק מכוח חוק הגנת הפרטיות. כמו כן, הטענות
16 לגבי הפגיעה באוטונומיה הן למעשה טענות לנזק לא ממוני בשל פגיעה בפרטיות – שלילת הזכות
17 לבחור כיצד לשתף במידע פרטי. כאמור, עילה זו התיישנה. כך גם הטענות לעניין עלויות הטיפולים,
18 הוא נזק שנטען שנגרם "כתוצאה מהפגיעה החריפה בפרטיותה", ומשהתיישנה העילה אין מקום לדון
19 בנזק זה.
- 20 53. בנסיבות אלו, מקום בו העילה של הפגיעה בפרטיות התיישנה ומקום בו התובעת מנועה
21 מלטעון להפסדי שכר, ומקום בו פרט להפסדי השכר ראשי הנזק הנוספים אינם מפורטים, ובפרט לא
22 מפורטות הטענות להחזר עבור טיפולים בניגוד לס' 276) לפקודת הנזיקין – למעשה אין נזקים שניתן
23 לדון בהם ודין התביעה כולה דחייה.
- 24 **השתק מחמת מצג ומניעות**
- 25 54. בנוסף לטענות של פגיעה בפרטיות – שהתיישנו כאמור לעיל, טענה התובעת לרשלנות בהליכי
26 החקירה נגדה, ובכלל זה פתיחה בחקירה שלא כדין על בסיס חומרים שהושגו בעבירה, הכשרת
27 החומרים תוך הטעיה מפורשת של בית המשפט, ופתיחה בחקירה נגד שופטת מכהנת ללא אישור
28 היועץ המשפטי לממשלה והאצלת סמכויותיו ללא התייעצות עם נציב שירות המדינה (ר' גם ס' 102-
29 103 לכתב התביעה). לטענת התובעת, נגרם לה הפסד שכר בסך כולל של 11,276,655 ש"ח, כמפורט בחוות
30 דעת אקטוארית שצורפה לכתב התביעה.
- 31 55. לטענת הנתבעים, ובפרט המדינה, התובעת מושתקת לאור הסדר חתום. נטען שהייתה כוונה
32 להגיש נגד התובעת כתב אישום בגין השמדת ראיות, והתובעת "בחרה להודיע שהיא לא תחזור לכס

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

- 1 השיפוט ובתמורה שלא יוגש נגדה כתב אישום". נטען שמדובר בעבירה עצמאית שאין לה קשר
2 לעבירות המקור שלגביו העלתה התובעת טענות הקשורות לאופן השגת הראיות. ולבסוף נטען
3 שהתובעת יכלה לנהל את התיק הפלילי לגבי השמדת ראיות, אך היא בחרה לפרוש, והיא מושתקת
4 מלטעון לאובדן השתכרות.
- 5 56. מצאתי כי התובעת מנועה ומושתקת לטעון לנזקי שכר שנגרמו לה – משום שפרישתה מכס
6 השיפוט נעשתה מרצונה ובהסכמתה, זאת בתמורה לכך שייגנו נגדה התיק הפלילי בעבירה עצמאית
7 שאינה קשורה למעשיהם הנטענים של הנתבעים בתביעה דנן.
- 8 57. לטענת התובעת בדיון, יש צורך בבירור עובדתי ובפרט בשאלות מי יזם את הפרישה, מה
9 הייתה ההסכמה של התובעת, כשבהקשר זה נטען שהיא הסכימה רק לגבי (אי) החזרה לכס השיפוט
10 ושמרה על כל טענותיה וזכויותיה. התובעת שבה וטענה שפרצו למכשירי הטלפון ללא רשות וכי
11 בחומרים שנמצאו אין כל עבירה ולא נפל רבב במעשי התובעת.
- 12 אין בידי לקבל טענה זו. די בעובדות הקיימות שאינן במחלוקת כדי לקבוע שהתובעת מושתקת ומנועה
13 מלתבוע הפסדי שכר בגין פרישתה מכס השיפוט.
- 14 58. על פי כתב החשדות מיום 2.12.2019, התובעת עברה עבירה של השמדת ראיה ביום 16.1.2019
15 עת נחקרה לראשונה באזהרה בגין החשד לשוחד, וניצלה את אמון החוקרים, עת בהיותה בחדר
16 החקירות מחקה מהטלפון התכתבויות שהוחלפו בוואטסאפ בינה לבין חבר הוועדה לבחירת שופטים,
17 ביודעה שהן עשויות להיות דרושות כראיה בחקירה המתנהלת נגדה (נספח 16 לכתב ההגנה של
18 המדינה). בעניין עבירה זו לא טענה התובעת לרשלנות בהתנהלות המדינה, ובכלל זה לא נטען שמדובר
19 בחקירה שהחלה על בסיס חומרים שהושגו בעבירה, הייתה מלווה בהטעיית בית המשפט או שנפתחה
20 ללא אישור היועמ"ש.
- 21 59. לגבי עבירה עצמאית ונפרדת זו – שאין לגביה כל טענות כלפי הנתבעים – נקבע על ידי רשויות
22 התביעה כי "קיימות די ראיות לשם העמדתה לדין של כרייף בעבירה של השמדת ראיה" (סי' 29
23 להחלטת הגניזה מיום 21.3.2021; נספח 1 לכתב התביעה).
- 24 60. אלא שבסיכומו של יום, הוחלט שלא להעמיד את התובעת לדין, בכפוף לקבלת התחייבותה
25 שלא לשוב לכס השיפוט. כדלקמן: "במהלך החקירה, התברר כי כרייף ביצעה לכאורה גם עבירה של
26 השמדת ראיה. בין היתר, נוכח מעמדה ותפקידה של כרייף שעה שביצעה את העבירה, קיים לכאורה
27 אינטרס ציבורי להעמידה לדין בגין מעשה זה. עם זאת, ונוכח ההכרעה בדבר החשדות הנוספים,
28 ניתן להימנע מהעמדתה לדין בכפוף להתחייבותה שלא לשוב לכס השיפוט. לאחר שהתקבלה
29 התחייבות זו – כך יעשה" (עמוד אחרון להחלטת הגניזה תחת "סוף דבר").
- 30 61. אם כן, התובעת פרשה מכס השיפוט – בהסכמה, ובתמורה לכך זכתה שייגנו נגדה התיק
31 הפלילי בעבירה של השמדת ראיה – לגביו אין טענות לרשלנות רשויות החקירה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 22-07-56857 כרייף נ' שטייף ואח'

- 1 ודוק: התובעת אינה חולקת על כך ש"התיק נגנז לאחר שהודיעה התובעת על פרישתה מכס השיפוט"
2 (ס' 22 וס' 85 לכתב התביעה), ושבועדה למינוי שופטים באוקטובר 2021 לאחר ההחלטה לגנוז את
3 התיק הפלילי במרץ 2021 "הוסכם עמה על תנאי הפרישה" (ס' 112 לכתב התביעה). (ההדגשות אינן
4 במקור – א.ב.).
- 5 62. בנסיבות אלו, מקום בו התובעת פרשה מרצונה ובהסכמה, וזאת בתמורה להסכמת התביעה
6 לגנוז נגדה תיק פלילי שבו קיימות די ראיות כדי להעמידה לדין, התובעת מנועה מהגשת תביעה על
7 הפסדי שכר בגין הפרישה.
- 8 על כך נאמר בהשאלה כי "ניתן לדמות את המבקשים ללהטוטן בקרקס הרוכב בעת ובעונה אחת על
9 שני זוגות אופניים. הדבר אפשרי בקרקס אך לא בבתי-המשפט. דומה שאף אם אין מדובר בהשתק
10 שיפוטי במשמעותו המקובלת, אין ספק כי המבקשים עשו שימוש לרעה בהליכי משפט" (רע"א
11 4224/04 בית ששון בע"מ נ' שיכון עובדים והשקעות בע"מ, נט(6) 625 (2005)).
- 12 63. יובהר כי לא מצאתי צורך בבירור עובדתי נוסף שכן אין רלוונטיות לשאלה מי יזם את
13 הפרישה או מה בדיוק הוסכם. כאמור – אין מחלוקת כי לעמדת רשויות התביעה היו די ראיות
14 להעמדה לדין וכי התיק נגנז בתמורה להסכמת התובעת לפרוש מכס השיפוט. כך גם, לא מצאתי
15 חשיבות לכך שההסכם עם התובעת נערך מחוץ לכותלי בית המשפט ולא במסגרת הסדר טיעון לאחר
16 הגשת כתב אישום. כאמור, התובעת אינה חולקת על כך שהתיק הפלילי נגנז בתמורה לפרישתה.
- 17 64. בנסיבות אלו, הגשת התביעה לפיצוי בגין הפסדי שכר נעשתה בחוסר תום לב ותוך שימוש
18 לרעה בהליכי משפט. התובעת הציגה בפני המדינה מצג לפיו היא מוותרת על כס השיפוט בתמורה
19 לסגירת התיק הפלילי נגדה. המדינה הסתמכה על הצהרה זו ושינתה את מצבה לרעה ואכן סגרה את
20 התיק הפלילי – פעולה ממנה צמחה לתובעת טובת הנאה. משאלו פני הדברים, התובעת מנועה מלפנות
21 לבית המשפט ולטעון כי על המדינה לפצות אותה על נזקי השכר שנגרמו לה עקב הפרישה מכס השיפוט
22 (על מניעות ר' ע"א 2483/14 שלומוביץ נ' בית חנניה מושב עובדים להתיישבות, פס' 32 (14.7.2016);
23 על מאפייניו של הסכם פשרה בהליך שיפוטי והכרה בהשתק כתוצאה מפשרה ר' בר"מ 8689/14
24 הוועדה המקומית לתכנון ובניה מגדל העמק נ' מבני תעשיה בע"מ, פס' 17-16 לחוו"ד כבי השופט
25 פוגלמן, והערת כבי השופט עמית כי אין מניעה להרחיב את דוקטרינת ההשתק השיפוטי גם להליכים
26 מחוץ לבית המשפט, כשהתקבלה טובת הנאה בהליך אחר, לאו דווקא משפטי (4.5.2015)).
- 27 **חוסר סמכות עניינית**
- 28 65. הנתבעים 1-2 טענו כי מדובר בתביעה שעניינה ביחסי עובד-מעסיק שצריכה להתברר בבית
29 הדין לעבודה, משום שהתובעת טוענת להפסדי שכר ומלינה נגד הפסקת העסקתה.
- 30 66. התובעת טענה שיש להפריד בין הנזקים – הפסדי שכר, ובין העילה – שהיא נזיקית. המדינה
31 טענה כי אין מדובר בטענות נגד הנהלת בתי המשפט, היא המעסיקה של התובעת, אלא בטענות נגד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 56857-07-22 כרייף נ' שטייף ואח'

1 התנהלות המשטרה ובאופן בו הוגשו החומרים ונפתחה החקירה. נטען שטענות מסוג זה אינן
2 מתבררות בבית הדין לעבודה.

3 67. בעניין זה, מקובלות עלי טענות התובעת והמדינה. התובעת טענה כי הנתבעים עוולו כלפיה –
4 בהפרת זכותה לפרטיות, בחדירה שלא כדין לחומרי מחשב ובניהול חקירה רשלנית. מעשים אלו
5 לטענתה גרמו לה לנזקים ובהם הפסדי שכר. מכאן, מדובר בתביעה הנמצאת בסמכותו של בית
6 המשפט האזרחי.

7 **סוף דבר**

8 68. התביעה נדחית מחמת התיישנות, השתק ומניעות.

9 69. משהגעתי למסקנה זו, לא מצאתי מקום לדון ביתר טענות הצדדים לסילוק על הסף ולגופה
10 של התביעה.

11 70. כיוון שהתביעה סולקה על הסף בשלב מקדמי, מצאתי להורות על חיוב בהוצאות על הצד
12 הנמוך. התובעת תישא בהוצאות הנתבעים בסך של 10,000 ₪ לכל נתבע (הנתבעת 1, הנתבע 2
13 והמדינה), ובסך הכול 30,000 ₪.

14 71. זכות ערעור על פי התקנות.

15

16

17

18

19

20 ניתן היום, ט"ו טבת תשפ"ד, 27 דצמבר 2023, בהעדר הצדדים.

21

22 אליהו בכר, שופט, סגן הנשיא

23

24

25